

ΕΤΟΣ Ζ'.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 314

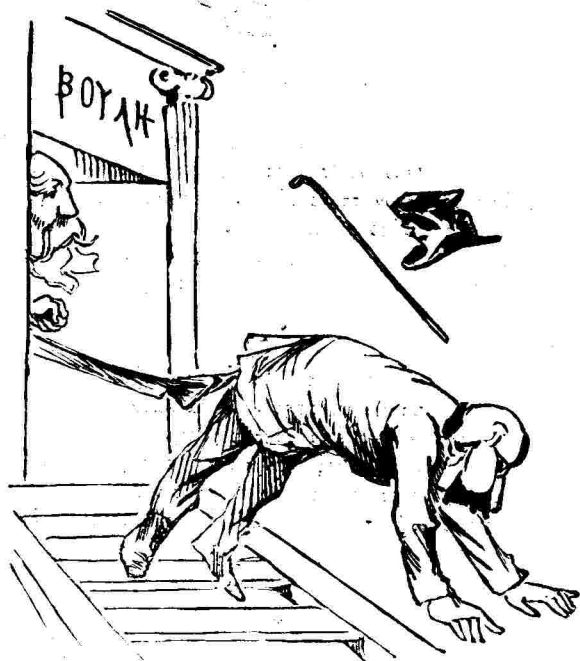
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή έτησίης συνδρομής προπληρωτέα διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δρχμαὶ νέμει 12, διὰ δὲ τὸ Ἑξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς Εφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθῆναις, 10 Φεβρουαρίου 1885

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Ὁ Ἀσμοδαῖος διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρῆς συγκινήσεως ἐπὶ τοῖς τελευταίοις γεγονόσιν. Ἡ ἀπὸ πολλοῦ ποθυμένη πολιτικὴ μεταβολὴ ἐπετελέσθη τέλος πάντων καὶ ὡς πολίτης συνταγματικὸς συμμερίζεται τὴν γενικὴν χαρὰν, αἰσθανόμενος μάλιστα καὶ ἰδιαιτέρην εὐχάριστησιν ὅτι καὶ αὐτὸς συνέδραμε κατὰ τι εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ πρὸς τὸ αἶσθημα τοῦτο συμφύρεται καὶ ἐγωϊστικωτέρα πρὸς σκέψιν ὅτι ἡ γενομένη μεταβολὴ ἔχει δι' αὐτὸν καὶ ἄλλην ἐκτὸς τῆς γενικῆς μερικωτέραν σημασίαν. Διότι κατὰ παράδοξον οἰωνὸν συμπίπτει πρὸς ἕτερον γεγονός ἰδιαιτέρως ὁλως ἀφορῶν αὐτόν.

Διὰ τοῦ σημερινοῦ ἀκριβοῦς φύλλου ὁ Ἀσμοδαῖος εἰσέρχεται εἰς τὸ ἕβδομον αὐτοῦ ἔτος· αἱ δὲ περιστάσεις, οἵτινες προηγήθησαν, ἀφαιροῦσιν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τῆς μεταβολῆς ταύτης τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος ἀριθμοῦ τὸν συνήθη τύπον ἀπλῆς χρονολογίας·

διότι μετὰ τοῦ ἔκτου ἔτους συμπληροῦται καὶ μία ὅλη περίοδος συνεχοῦς καὶ ὠρσιμένης ἐργασίας, ἣν τῷ παρέσχε τὸ παρελθόν, ἡ δ' ἐναρξὶς τοῦ ἑβδομοῦ εἶνε σταθμὸς, πέραν τοῦ ὁποῦ ἀπλοῦται τὸ μέλλον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀβεβαιότητι καὶ τῇ ἀοριστίᾳ. Δὲν εἶνε λοιπὸν φυσικὸν νὰ αἰσθάνεται ἡδὴ περίεργον τι συναίσθημα, οὔτε τὸ μέλλον ἀποστέργων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ παρελθόν, ὅπερ ἀφίπταται, διακείμενος συμπαθῶς; Καὶ πρὸς τοιοῦτὸ μάλιστα παρελθόν! Πλήρες παιδρότητος καὶ εὐθυμίας καὶ γελῶτων καὶ πασσάλων καὶ Κωπαῖδων καὶ Κατακώλων! Παρελθόν, οὐτίνος ἐκάστη ἡμέρα ἐμειρεῖτο διὰ μιᾶς ὑπουργικῆς παρενομίας ἢ διὰ μιᾶς παννυχίου συνεδριάσεως, ἐκάστη ὥρα διὰ μιᾶς τροπολογίας τοῦ κ. Ζέγγελη ἢ τινος τῶν ὁπαδῶν του, ἐκαστον λεπτὸν διὰ μιᾶς μεταφράσεως τοῦ κ. Καζάζη! Παρελθόν, ὅπερ ἐδημιούργει ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀβελτηρία, ἡ κακοήθεια, ἡ μωρία καὶ τὸ παρεῖχον εἰς ἡμᾶς παραμεμορφωμένον καὶ τερατοσχημον διὰ νὰ τὸ ἐπιδεικνύωμεν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ κωμικῇ εἰδεχθείᾳ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ ὑπὸ τοὺς ἀκρατήτους καγχασμοὺς τῶν θεωμένων.

Τούτου τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ, τοῦ ἀναποσπάστου κειμηλίου, τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ γοήτρου μας, τοῦ ἐν ταῖς δυσκολωτέραις στιγμαῖς τοῦ κοπιώδους ἔργου, ὅπερ μετερχόμεθα, γενναίου πάντοτε καὶ ἀπειδοῦς βοηθοῦ, ἔρχεται νὰ μᾶς στερήσῃ ἡδὴ αὕτη ἡ κατάρτος ἀντιπολίτευσις! Καὶ τώρα τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀναλογιζόμεθα ὅτι ἂν ὁ λαὸς παρεπονείτο ὅτι ἡ πεσοῦσα κυβέρνησις, ἀφ' ἧς τὸν ἐπιούσιον αὐτοῦ ἄρτον διὰ τῶν φόρων, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν περιάγει ἡμᾶς ἡ ἀντιπολίτευσις, ρίπτουσα αὐτὸ καὶ ἀφαιροῦσα οὕτω τὸν ἐπιούσιον ἡμῶν γέλωτα.

Διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τῆς δυσχεροῦς ταύτης θέσεως οὐδὲν μέσον φαίνεται ἡμῖν πρόσφορον· ἀλλ' ὁ αἰώνιος φίλος καὶ συνεργάτης κ. Τρικούπης καὶ πίπτων δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν «Ἀσμοδαῖον» καὶ μᾶς παρέσχε τὸ μέσον τοῦτο. Ὡς ὁ πρωθυπουργός, ἐπιρρίπτομεν καὶ ἡμεῖς τὴν εὐθύνην τῶν μελλόντων εἰς τὴν αἰτίαν αὐτῶν ἀντιπολίτευσιν καὶ ἀπονιπτόμεθα τὰς χεῖρας, διὰ σάπινος μάλιστα. Αὕτη ἄς ὀψεται.

Οὕτω φερόμενοι δὲ ἐξακολουθοῦμεν νὰ εἰμεθα τελείως συνεπιεῖς καὶ πρὸς τὴν προτέραν ἡμῶν πορείαν. Διάσημὸς τις γάλλος ποιητὴς ἐν ἐξῶχῳ αὐτοῦ ποιήματι διὰ μακρῶν ἀρνεῖται τὴν θεότητα καὶ προφηλακίζει τὸν Χριστὸν· ἀλλ' ἀπὸ ἐπὶ πολὺ διακηρύττει τὴν ἀπιστίαν ἐκείνου καὶ πᾶν τὸς τοῦ περὶ αὐτὸν λοιποῦ κόσμου, αἴφνης ἐπανέρχεται εἰς ἡρεμωτέρως καὶ μελαγχολικωτέρας σκέψεις καὶ μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς κύπτει τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ σταυροῦ καὶ ἰσχυρολογεῖ ὅτι, τι ἔκαμεν Ἐκεῖνος διὰ τὸν κόσμον οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ. Γνωρίζομεν ὅτι μεταχει-

ριζόμενοι τῇ παρρησίᾳ τούτῳ καταβιάζοντο τὰ ἅγια μέλη
τῶν κυνῶν· ἀλλὰ καὶ κινῶντες δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ὁμολογήσω-
μεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ τὸν κερὸν πολλοὶ τοῦ, μετ' αἰσθή-
ματος ὅσον εὐγνωμοσύνης ὅτι ὁ ἕκαστος ὁ κ. Τρικούπης διὰ
τὸν ἀ' ἀποδόχον· οὐδεὶς ἄλλος θά εἴνεαι ἀνὸς νὰ τὸ πράξῃ.

ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ ΚΑΙ ΚΑΡΤΑΙ

Τρίτη Τετάρτη θλιβερὴ, Πίρτη φαρμακευμένη,
Παρασκευὴ ξημέρωσε μὲ χιόνια καὶ μὲ λάσπαις·
Ἦλθε Σαββάτο, Κυριακὴ μὲ λίγα καὶ μεσαράδες·
Μὲ τὸ Λομβάρδο ὑπουργό, τὸ Ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου·
Ἦλθε κ' ἡ πρώτη τοῦ μηνός, ἡ πρώτη τοῦ ἑξαμήνου·
Πάνε τὰ σπέρτα χάθηκαν, ἡ τράπουλαις κρυφθήκαν·
Βγήκαν καινούραις τράπουλαις, ἀγνώρισταις στὸν κόσμον,
Ὁ Φάντες ντάμα ἔγινε, κ' ὁ Ρήγας χῶρις σκούφια·
Κοντὰ στὰ τζάκια τὰ σβυστὰ κλαῖν' ἡ νοικοκυράδαις·
—Μὰς πήρες τὸ πέτρελλο, τὰ σπέρτα μὰς ἐπῆρες·
Ὅλα τὰ πήρες, ἀπομαρ, ποῦ νὰ πᾶς με δαῦτα·
Φωτιά καὶ πῶς θ' ἀνάψουμε νὰ φᾶμε τὸ φαγὶ μας;
Κ' ἀπάντησ' ὁ Τρικούπαγας μὲ τὰ ὀρθά φουκόλα·
—Τί μοῦ γυρεύετε φωτιά ποῦ δὲν ἔχω Φωτιάλα;
Στὴ πόλι μέσα ἄφησα πυριτιδοποιεῖα·
Κ' ἔχουν μπαρουτὴ μπόλικη ποῦ ἀνάβει κάθε μέρα·
Σύρτε νὰ μαγειρέψετε καὶ σεῖς μὲ τὸ μπαρουτὶ.
Θρῆνος πολὺς καὶ ὀδυρμὸς ἀκούεται σταῖς Λέσχαις·
—Ποῖος εἶν' ὁ ρήγας ὁ Καρρῶ κ' ὁ Ρήγας— Παλαμῆδης;
Δὲν φθάνει ποῦ μὰς ἄφησε; ὅλους μας χῶρις σκούφια·
Παρ' ἄφησε; ἔσκούφισα τοὺς μαύρους τοὺς ρηγάδες;
Κ' ἀπῆλθε ὁ Τρικούπαγας μὲ τὸ κοντὸ μουστάκι·
—Ἐχετε τὸ Ρηγάπουλο, κ' ἐκεῖνος δὲν σᾶς φθάνει;
Κ' ἦλθε καὶ τὸ ξεφάντωμα τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας·
Εὐπνήσαν ὅλα καθαρά καὶ οὐδένος καὶ δρόμοι
καὶ ὁ Λομβάρδος ξύπνησε μὲ λερωμένα γέγρια·
Γιὰ πολὺ τὰ βούτηξε σὲ Κατακόλου βουρκο·
Στέκει καὶ συλλογίζεται καὶ μένει λυπημένος·
Γιὰτ' εἶδε ὄνειρο κακὸ στὸ ὕπνο τοῦ τῇ νύχτῃ,
Εἶδε πῶς τὸν ἐθάψανε στὴ Ζάχυνθ, στὸν Ἄμμο,
Κ' ἦτανε νεκροθάπτης τοῦ ὁ Χρῆστος ὁ Ἀράκης.
Τοὺς ἀνεψιούς τοῦ ἔστειλε νὰ βροῦν τὸν Κοσσονάκο
Ὁσάν Μανιάτης ποῦν' αὐτὸς νὰ τοῦ τὸ ξεδιαλύνη.
Κ' ὁ Κοσσονάκος τ' ἄκουσε, πολλὰ βαρὺ τοῦ φάνη,
Τὸ βουρδουλά τοῦ ἔσπασε στὴ ράχι ἐνὸς κλητῆρα
Δυὸ μετοχαῖς ἀπόλυταις ἄφησε στὸ δελτίο
Κ' ἐπῆγε στὴ Τρικούπαγα μὲ τὰ κακὰ χαμπέρια.
— Ἄν εἶσαι, πρόεδρε, καλά, τὸν ἄρρωστο νὰ κάμης·
Νὰ πᾶς στὸ κρεβάτι σου νὰ βάλῃς τρεῖς ἀδδέλλαις
Κ' ἀδδέλλαις ἂν σοῦ λείψουνε νὰ βάλῃς τὸ Σκουλούδη.
Ἄν κάμης αὐριο βουλὴ θὲ νὰ σὲ φᾶν τὰ φίδια.
— Φρόνιμος εἶσαι, Κωνσταντή, μ' ἄσχημ' ἀπηλογήθης·
Ἐχομ' ἄσκέρι διαλεχτὸ καὶ φίλους ἀνδρειωμένους,
Ὁ Ντάντος ἂν λιγοψυχῇ, μὰς μένουν τόσοι ἄλλοι
Μὰς μένει ὁ Κοντόσταυλος, ὅπου μιλεῖ μὲ πόζα·
Ἀλλὰ χῶρις ν' ἀκούεται· μὰς μένει ὁ Βουλπιώτης,
Π' ἀκούεται μὰ δὲν μιλεῖ· μὰς μένει ὁ Καραπάνος
Ὁ Ποταμιάνος ὁ γλυκὺς κ' ὁ ἄγριος Πετρίτσας
Κ' ὁ Στεφανίδης ὁ τρανὸς ποῦ σὲ μιλεῖ στὸ βῆμα
Σ' ὅλη τὴν Πλάκα τσιμουτιὰ καθόλου δὲν γροικιέται.
Τοὺς Τούρκους δὲν τοὺς ἔχομε; δὲν ἔχομε τὸν Κἄγκα;
Τὸν Ζέγγελι τὸν ἀκουστὸ μὲ τὰς τροπολογίας;
Δὲν ἔχομε τὸ Μάνταλο μαζί μὲ τὸ Σταμούλη;
Στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς δὲν εἶν' οἱ καπνοφάνται;
Κ' ἂς εἶν' καλὰ ὁ Μενδρεσὲς γὰ τὴν ἐπικουρία.
Κίχλαις καὶ Κίσσαις σγίζουσε τῆς θάλασσας τὸ κῆμα
Τοὺς κούκλους ποῦ μὰς ἔφυγαν ὀπίσω νὰ μὰς φέρουν.
Κ' ἂν θέλῃ, ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγιά καλὸν καιρὸν νὰ κάμῃ,
Μὰ τὴ ζωὴ τοῦ Νικολῶν καὶ μὰ τὴν Κωπαῖδα,
Γρηγόρα σοῦ ὑπόσχομαι πῶς θάχω ἀπαρτία.
Κ' ἐσυναξε τ' ἄσκέρι τοῦ νὰ πᾶν, νὰ πολεμήσῃ
Καὶ μέρα Τρίτῃ κίνησε εἰς τὴ Βουλὴ νὰ πᾶν.

Μὰ ἦταν, τ' ἄσκέρι λιγότερο, ἦταν ξεφάντωμένο
Καὶ τῆς ἀντιπολιτευτικῆς ταμάτα τὰ ταμνοῦρια.
Τρικούπαγας καὶ ἀντιπῶν τὸ πολὺ κακὸς ποῦ,
Ἐγὼρισ' κ' ἐκείνους τοὺς τὸν Καρρῶ κατῇ
— Στὰ πῶς εἰς τὸ βῆμα ἀνέβησε κ' ἀνέβηκε στὸ βῆμα·
— Στὰ πῶς λείει, βρε καὶ διὰ νὰ σταῖωμε Καλπῶ.
Νὰ φέρουνε μὲ τῆς βουρδουλιὰς ἐκείνης ποῦ μὰς λείπουν.
Ἀποῦ τὸ ἴδιο γίνεται, νομίζω στὴν Ἀγγλία.
— Σῶπα, μωρὲ Νοόμετρο, οἱ ἄλλοι τοῦ φονιάζου,
Ἀστὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ κ' ἔλα νὰ μετρηθοῦμε.
Τρικούπαγας εἰπὼσε καὶ θέλει νὰ ττακίσῃ
Κ' αὐτὸς στὸ βῆμα ἀνέβηκε, τί λείει δὲν γνωρίζει
Καὶ μὰς τὴν ὑστερὴ στιγμὴ τὸν ἐξέπετσα λῆσσαν.

Θρῆνος κλαυθμὸς ἀκούεται σ' ὅλα τὰ ὑπουργεῖα·
Κλαῖουν οἱ τραπέζισται, κλαῖουν οἱ καπνοφάνται
Χάνει ὁ Δαρδανελὸς κεντρί, τὰ τζάμια τοῦ ὁ Σκουλούδης,
Χάνει καὶ ὁ Καρρῶς μὰς τοὺς ἐστεμμένους ὕπνους.
Καὶ μὰς στὴν τόση συμφορὰ καὶ τὴν ἀνεμοζάλη
Σ' ἐφημερίδες γράφουμε, σ' ἐφημερίδες λένε
— Ἐλεῖς κ' ἂν γκρεμισθῆκαμε, ἔχομε ἀπαρτία.

PASSOW

ANEMOMAZOMATA

Ἀπροσδόκητος ὅλως καὶ αἰφνιδικὰ ἐπῆλθεν ἡ ἀπὸ πολλοῦ
ἀναμενομένη καὶ βεβαιωθεῖσα πτώσις τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη.
Ἀλλὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο οὐδένα ἐξέπληξεν, οὔτε ἠδύνετο νὰ
ἐκπληξῇ, διότι ἐκείνους αὐτοῦ συνεφώνουν ὅλοι οἱ φυσιολογικοὶ κανόνες.
Ὁ ὑπὸ ἐπὶ τὸν ἀσκητικὸν συνήθειαν ἀπαρτάκτως ἐξυπνῶ
αἰφνιδικῶς ἀποτινάσσων διὰ μιᾶς τὸ κακὸν ὄνειρον.

Δυστυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ κακὸν αὐτὸ ὄνειρον εἶνε ἡ
ἀπεχθεστέρτα τῶν πραγματικοτήτων. Θὰ καταστῇ ἀρὰ γε δυνατὴ
ἡ μεταβολὴ αὐτῆς καὶ ἡ ἐξάνθεος εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασιν;
Αὐτὸς εἶνε ὁ γενικὸς πόνθος καὶ ἡ κοινὴ ἐλπίς. Καὶ ὁ Ἀσμο-
δαῖος συνεπὶς πρὸς τοῦτο τῆς ἐγκαρδίου εὐχῆς τοῦ. Ἀλλὰ
διὰ τὸν καθαρισμόν τῶν σταύλων τοῦ Αὐγείου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείους
θὰ ἐξήρκει ἀρὰ γε τὸ ὕδωρ ἐνὸς μόνου Ἀλφειοῦ, ἂν ἐν αὐτοῖς
διητῶντο Καζάζαι καὶ Δεμάθαι καὶ Σκουλούδαι;

Τὸ ἐν τῇ πτώσει ταύτῃ ἰδιάζον καὶ ἐνδιαφέρον δὲν εἶνε ἡ κοι-
νοβουλευτικὴ μειοψηφία, εἰς ἣν περιττῶς ὁ διαθέτων ἄλλοτε τό-
σας ἐκατοστίας ψήφων, ἀλλ' ἡ καθολικὴ ἐκδήλωσις τῆς χαρᾶς
καὶ τῆς ἀνακουφίσεως διὰ τὴν συντέλεσιν τοῦ γεγονότος. Ἐν τού-
τοις καὶ αὐτὸ ἀκόμη εὐρον νὰ διαμρισηθῇ τῶσιν οἱ πεσόντες. Τοῦ-
το δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξον, ἀποῦ γνωστὸν εἶνε ὅτι ὅπου
ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος βλέπει φῶς αὐτοὶ βλέπουν πάντοτε σκότος
— τὸ σκότος τῆς ἀφανείας καὶ τῆς ἀδυναμίας, εἰς ἣν βυθίζονται.

Κατὰ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τῶν αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ ὁ
παρητημένος πλέοι κ. Τρικούπης ἀντιτάσσει τὴν δημοσίαν δύνα-
μιν, τοὺς κλητῆράς του καὶ τοὺς ἱππεῖς του. Περί Φιλίππου τοῦ
Β' τῆς Ἰσπανίας διηγοῦνται ὅτι ὅσῳ ἀφῆρουντο ἀπὸ τοῦ βασι-
λείου του κτήσεις καὶ ἀποικίας, τόσους νέους τίτλους προσέθετεν
εἰς τὸ ὄνομά του. Ἀπαρτάκτως ὅσον ἐλαττοῦται ἡ ἐξουσία τῶν
μέχρι τοῦδε διοικούντων ἡμᾶς, τόσῳ μεγεθύνεται ἡ θρασύτης των.